

РЕШЕНИЕ

№ 37116

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **6874**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 53, ал. 4 от ЗМ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на „ЕН ПИ СИ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], съд. адр. [населено място], ул. „К. Б. І“ № 96, ет. 1, ап. 3 срещу Решение № Р-309/32-196067/27.06.2025 г. на директора на Агенция "Митници", с което се отнема лиценз № 746 на лицензирания складодържател „ЕН ПИ СИ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] за управление на данъчен склад за складиране на акцизни стоки, с адрес на склада гр. С. 1220, ул. „Проф. И. Г.“ № 1А с идентификационен номер на лицензиран складодържател - BGNCA00523000 и идентификационен номер на данъчен склад - BGNCA00523001 и е прекратено действието на лиценза, на основание чл. 53, ал. 3, във вр. с ал. 1, т. 3, във вр. ал. 2, т. 1 и чл. 47, ал. 1, т. 5, във вр. чл. 4, т. 18 от Закон за акцизите и данъчните складове. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на ЗАДС, ЗАНН и практиката на СЕС. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът директора на Агенция "Митници" оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Моли присъждане на деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Безспорно от фактическа страна е, че с обжалваното Решение № Р-309/32-196067/27.06.2025 г. на директора на Агенция "Митници" се отнема лиценз № 746 на лицензирувания складодържател „ЕН ПИ СИ ТРЕЙД“ ЕООД за управление на данъчен склад за складиране на акцизни стоки, с адрес на склада гр. С. 1220, ул. „Проф. И. Г.“ № 1А с идентификационен номер на лицензиран складодържател - BGNSA00523000 и идентификационен номер на данъчен склад - BGNSA00523001 и е прекратено действието на лиценза, на основание чл. 53, ал. 3, във вр. с ал. 1, т. 3, във вр. ал. 2, т. 1 и чл. 47, ал. 1, т. 5, във вр. чл. 4, т. 18 от Закон за акцизите и данъчните складове. За да постанови решението, административният орган е съобразил, че с влязло в сила НП № BG2022/999958/НП от 31.10.2022 г. на директор на дирекция „Митническо разузнаване и разследване“ /МРР/, Централно митническо управление /ЦМУ/, на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 44 384,94 лв. и отнемане на акцизни стоки предмет на нарушението, на основание чл. 126, ал. 1, във вр. чл. 124, ал. 1 и чл. 128, ал. 2 от ЗАДС. Съобразено е, че това е основание за отнемане и прекратяване на лицензия на чл. 53, ал. 3, във вр. с ал. 1, т. 3, във вр. ал. 2, т. 1 и чл. 47, ал. 1, т. 5, във вр. чл. 4, т. 18 от ЗАДС.

При гореизложените факти съдът приема, че заповедта е издадена във формата и с съдържанието по чл. 59 от АПК, както и от компетентен орган по чл. 53, ал. 3 от ЗАДС, поради което е валиден административен акт.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 във връзка с чл. 149, ал. 3 от АПК и от адресат на акта – дружеството, което стопанисва данъчния склад и при отсъствието на други процесуални пречки по чл. 159 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Фактическо основание за отнемане на лиценза в случая е извършването от лицензирувания складодържател "ЕН ПИ СИ ТРЕЙД" ЕООД на тежко нарушение по смисъла на чл. 4, т. 18 ЗАДС, установено с влязло в сила наказателно постановление. Правно основание са разпоредбите на чл. 53, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 47, ал. 1, т. 5 ЗАДС и чл. 53, ал. 1, т. 3 ЗАДС. Разпоредбата на чл. 53, ал. 2, т. 1 ЗАДС определя, че лицензът за управление на данъчен склад се отнема, когато неговият титуляр престане да отговаря на условията по чл. 47. Съгласно разпоредбата на чл. 47, ал. 1, т. 5 от ЗАДС лицензиран складодържател може да бъде лице, което не е извършило тежко или повторно нарушение по този закон с изключение на случаите, когато административнонаказателното производство е приключило със сключването на споразумение. В случая безспорно е налице влязло в сила НП, с което на жалбоподателя "ЕН ПИ СИ ТРЕЙД" ЕООД, именно в качеството му на лицензиран складодържател е наложена имуществена санкция в размер на 44 384,94 лв. и отнемане на акцизни стоки, на основание чл. 126, ал. 1 от ЗАДС. В чл. 4, т. 18 от ЗАДС е дадено определение за тежко нарушение по смисъла на ЗАДС, а именно: "Тежко" е нарушението, за което има влязло в сила наказателно постановление с наложена имуществена санкция над 15 000 лв. В случая не се констатира наличие на посоченото в нормата на чл. 47, ал. 1, т. 5 от ЗАДС изключение -административнонаказателното производство да е приключило със сключване на споразумение. В случая се доказва от жалбоподателя, че същият след влизане в сила на наказателното постановление да е заплатил наложената му имуществена санкция.

Според чл. 6 ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Нарушението, предмет на цитираното НП, касае засягане на нормите, регламентиращи обществените отношения за внасяне на задълженията на акциз. В конкретния случай, освен административната санкция, с обжалвания административен акт на жалбоподателя е наложена и принудителна административна

мярка.

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т. е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН)). Според разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ, съгласно чл. 23 от същия закон. Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в случая в решение, което има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Видно е от съдържанието на оспорения административен акт, че в същия подробно е описана фактическата обстановка, свързана с мястото и датата на извършване на деянието. В конкретния случай оспореното решение е мотивирано с установено във връзка с дейността на оспорващото дружество стопанисване на данъчен склад административно нарушение, установено и санкционирано в производство по ЗАНН.

По приложението на материалния закон:

По-горе се посочи, че правно основание на обжалваното решение са разпоредбите на чл. 53, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 47, ал. 1, т. 5 ЗАДС и чл. 53, ал. 1, т. 3 ЗАДС. Разпоредбата на чл. 53, ал. 2, т. 1 ЗАДС определя, че лицензът за управление на данъчен склад се отнема, когато неговият титуляр престане да отговаря на условията по чл. 47. Съгласно разпоредбата на чл. 47, ал. 1, т. 5 от ЗАДС лицензиран складодържател може да бъде лице, което не е извършило тежко или повторно нарушение по този закон с изключение на случаите, когато административнонаказателното производство е приключило със сключването на споразумение. Безспорно е установено, че в случая с влязло в сила НП на жалбоподателя "ЕН ПИ СИ ТРЕЙД" ЕООД, в качеството му на лицензиран складодържател, е наложена имуществена санкция в размер на 44 384,94 лв. и отнемане на акцизни стоки, на основание чл. 126, ал. 1 от ЗАДС. По делото няма спор за факти. Предвид горното, съдът намира, че в случая безспорно е осъществен съставът на чл. 53, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 47, ал. 1, т. 5 ЗАДС и чл. 53, ал. 1, т. 3 ЗАДС – основанието, на което е наложена процесната ПАМ. В този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност и няма право на преценка по същество дали да наложи ПАМ или не.

Принудителната административна мярка, както бе посочено и по-горе, е израз на административната държавна принуда, поради което за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща

тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие с характера ѝ във всяка една от хипотезите на чл. 53 от ЗАДС.

В конкретния случай е относима практиката на Съда на Европейския съюз по данъчни казуси, която е задължителна за националните съдилища на основание чл. 633 от ГПК, към която препраща чл. 144 от АПК. Според постоянната съдебна практика на Съда на Европейския съюз административните санкции, налагани от националните данъчни органи в областта на ДДС, представляват прилагане на членове 2 и 273 от Директивата за ДДС и следователно на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Затова те трябва да са съобразени с основното право, гарантирано в член 50 от същата (в този смисъл решение от 5 май 2022 г., BVС-570/20, ЕУ: С: 2022: 348, т. 26, както и т. 34 от решение на СЕС от 04 май 2023 г. по дело С-97/21). При налагане на същите следва да е спазен принципът на пропорционалност, тези мерки следва да бъдат съобразени с изискването да не надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от законодателството цели (чл. 6, ал. 2 от АПК и точка 56 от решението на СЕС от 4 май 2023 г. на Съда на ЕС по дело С-97/21). Съгласно чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. От своя страна разпоредбата на ал. 5 на чл. 6 от АПК сочи, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. В решение по дело № С-210/10 г. от 09.02.2012 г. СЕС изрично сочи (т. 24), че "когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение преследваните цели". В т. 56 от решение на СЕС от 04 май 2023 г. по дело С-97/21 е посочено, че "що се отнася до спазването на принципа на пропорционалност, следва да се припомни, че той изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции, предвидено в национална правна уредба като разглежданата в главното производство, да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от тази правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели (решение от 5 май 2022 г., BV, С-570/20, ЕУ: С: 2022: 348, т. 34 и цитираната съдебна практика). Съразмерността на наложената мярка се преценява на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, като същата не може да засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се налага. В горесцитираното решение СЕС от 04 май 2023 г. по дело С-97/21 съдът е посочил, че за да се установи приложимостта на член 50 от Хартата, следва да се провери дали съответните мерки, тоест имуществената санкция, наложена по силата на член 126, ал. 1 от ЗАДС, и отнемането на лицензията за извършване на търговска дейност в главното производство, извършено на основание член 53 от ЗАДС, могат да се квалифицират като "санкции, които имат наказателноправен характер". Съгласно постоянната практика на СЕС релевантни са три критерия. Първият критерий е правната квалификация на нарушението във вътрешното право, вторият — самото естество на нарушението, а третият — степента на тежест на санкцията, която може да бъде наложена на съответното лице (в този смисъл решение от 22 март 2022 г., bpost, С-117/10, ЕУ: С: 2022: 202, т. 25). В случая, както е посочил и СЕС в решението си, производствата и мерките, разглеждани в главното производство, са квалифицирани като административни във вътрешното право. Макар, че с процесната ПАМ се цели предотвратяване

на административни нарушения, като цяло процедурата за търсене на отговорност и предвидените административни санкции в настоящата хипотеза имат наказателноправен характер по смисъла на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък "Хартата"). Чл. 50 от Хартата се прилага не само към процедури за търсене на отговорност и санкции, квалифицирани от националното право като "наказателни", но и към процедури за търсене на отговорност и санкции, за които, независимо от тази квалификация по националното право, трябва да се счита, въз основа на правната квалификация на нарушението и естеството на нарушението като релевантни критерии с наказателноправен характер. Възможно е, този характер може да произтича от самото естество на въпросното нарушение и от степента на тежест на санкциите, до които то може да доведе (вж. в този смисъл решения от 20 март 2018 г., *Menci*, C-524/15, EU: C: 2018: 197, т. 30 и от 22 юни 2021 г., *Latvijas Republikas Saeima* (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU: C: 2021: 504, т. 88). По отношение на втория критерий, свързан със самото естество на нарушението, той предполага да се провери дали разглежданата мярка преследва по-специално репрезивна цел, без преследваната от нея превантивна цел да може само по себе си да я лиши от квалификацията като наказателноправна санкция. Присъщи за наказателноправните санкции са както репресията, така и превенцията на противоправните деяния. Мярка, която се свежда само до поправяне на вредата, причинена със съответното нарушение, обаче няма наказателноправен характер (в този смисъл решение от 22 юни 2021 г., *Latvijas Republikas Saeima* (Точки за пътнотранспортни нарушения), C-439/19, EU: C: 2021: 504, т. 89). Оспорената мярка в конкретния случай няма за цел нито да позволи събирането на публични вземания /акцизи/ или на доказателства, нито да възпрепятства укриването на последните. Това е така, доколкото в санкционното производство имуществената санкция за нарушението е наложена и събрана, а стоките – предмет на нарушението – отнети в полза на държавата. Следва да се посочи, че събраната санкция в размер на два пъти дължимия акциз. В разпоредбата на член 22 от Закона за административните нарушения и наказания целта на посочената мярка е преустановяване на извършваните административни нарушения и предотвратяване на нови нарушения, което в случая е направено, като е отнето правото на жалбоподателя да извършва търговска дейност. Настоящият състав, позовавайки се на гореизложеното, приема, че мярката отнемане на лицензия за извършване на търговска дейност – стопанисване на данъчен склад, по характера си преследва едновременно превантивна и репресивна цел, тъй като е насочена също към възпиране на нарушения по ЗАДС. По отношение на третия критерий, а именно степента на тежест на предвидените в закона процесни мерки, съответно мярката, целяща възпиране и наказване на нарушенията в областта на търговията с акцизни стоки, съдът намира, че всяка от тях, е с висока степен на тежест. К. процесните мерки като санкции с наказателноправен характер съгласно възприетите критерии в постоянната съдебна практика, следва да се приеме, че кумулирането на тези санкции за нарушението по чл. 126, ал. 1 от ЗАДС, не зачита правото по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС (т. 55 от решението на Съда на ЕС по дело C-97/21), от една страна, а от друга страна – е непропорционално. Ограничението на основното право по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС е допустимо ако е необходимо за постигането на легитимни цели (осигуряване събирането на акциз в случая), преследвани от националната правна уредба (решение от 5 май 2022 г., *BV*, C-570/20, т. 34). В съответствие с член 52, параграф 1, първо изречение от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. Съгласно второто

изречение от същия параграф при спазване на принципа на пропорционалност ограничения на посочените права и свободи могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора. В случая на кумулирането на мярката по чл. 53, ал. 2, т. 1 от ЗАДС, издадена в рамките на административно производство, което е отделно от вече започналото административно наказателно производство, е недопустимо, доколкото не гарантира, че тежестта ѝ, преценявана съвкупно с тежестта на имуществената санкция, която се следва за вмененото на търговеца административно нарушение, ще съответства на тежестта на нарушението по чл. 126, ал. 1 от ЗАДС. В т. 65 от решение на СЕС от 4 май 2023 г. по дело C-97/21 се посочва, че "член 273 от Директивата за ДДС и член 50 от Хартата трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка отнемане на лицензия, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. " Посочено е също така, че "В случая, видно от данните, предоставени от запитващата юрисдикция и от българското правителство, кумулирането на двете мерки, предвидени съответно в член 185 и в член 186 от Закона за ДДС, изглежда, е автоматично, тъй като в хипотезата на извършване на едно и също нарушение на член 118, алинея 1 от този закон данъчният орган е длъжен систематично да прилага и едната, и другата от тези мерки. Следователно такова кумулиране сякаш не зависи от изчерпателно определени условия по смисъла на посочената в точка 53 от настоящото решение съдебна практика, поради което разглежданата в главното производство национална правна уредба не изглежда да съдържа необходимата рамка, за да се гарантира зачитането на основното съдържание на правото, предвидено в член 50 от Хартата." Отнемането на лицензията, с което на практика се отнема правото на жалбоподателя да извършва търговска дейност, наред с инициране на административнонаказателно производство, в рамките на което законодателят е предвидил налагане на имуществена санкция в размер, в случая от 44 384,94 лв. и допълнителна санкция по отнемане на акцизните стоки в полза на държавата, не е необходимо за постигане на целта на ЗАДС и е непропорционално ограничение спрямо тежестта на нарушението в конкретния случай. Също така, налагането на процесната ПАМ не би могло да преустанови административно нарушение, нито да предотврати вредните последици от него, тъй като то вече е довършено,

санкционирано и вредните последици поправени със събирането на невнесения акциз в двоен размер. Прилагането на ПАМ не би могло и да предотврати бъдещи административни нарушения и вредните последици от тях, а само да преустанови търговската дейност на жалбоподателя и генерирането на приходи от нея, респективно и постъпване на данъци за фиска. Отнемането на лицензията ще има за последица блокиране дейността на търговеца, комуто по този начин ще бъдат причинени вреди, несъразмерни с мярката. В случая налагането на ПАМ не съответства на предвидените в чл. 22 ЗАНН цели и на регламентирания в чл. 6 АПК принцип за съразмерност. На практика се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защита на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Ето защо наложената ПАМ не е в разумно съотношение на пропорционалност между засегнатите интереси на търговеца и охраняваните с прилагането на принудителна административна мярка обществени отношения. Характерът и тежестта на установеното нарушение не обосновават засягане на права и законни интереси на дружеството в степента, в която ще бъдат засегнати при прилагането на процесната ПАМ – преустановяване на търговската му дейност. Несъответствието на мярката в конкретния случай с тежестта на нарушението, в съотношение и с наложената в конкретния случай за същото нарушение имуществена санкция и ПАМ по отнемане на акцизни стоки, включително съобразявайки и обстоятелството, че същите са от компетентността на различни съдилища – районния съд за имуществената санкция и административния съд за отнемането на лицензията, включително и липсата на механизъм за координиране, позволяващ да се гарантира спазването на изискването за пропорционалност спрямо тежестта на извършеното нарушение, не се преодолява и с представените по делото АУАН и НП.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и процесната заповед за ПАМ следва да се отмени, като незаконосъобразна.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 2 550 лв.

Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК съдът не уважава възражението на ответника по чл. 144 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 2 500 лв. Минимумът по чл. 8, ал. 3 от Наредба за адвокатските възнаграждения е 1 000 лв. Конкретното дело, обаче, дори и с невисока правна или фактическа сложност, което е приключило в едно открито съдебно заседание, е свързано със защита на особено големи материални интереси на търговец по смисъла на ТЗ. Това не обосновава присъждане на възнаграждение по минимума от Наредбата. За да процедира така, настоящият състав взема предвид, че с решение от 25 януари, 2024 г. по дело **С-438/22**, "Ем акаунт БГ" ЕООД, ECLI: EU: C: 2024: 71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1

ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. Във връзка с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът не установява данни относно начина на определяне себестойността на претендираните разноски за оказаната услуга, позволяващи му да квалифицира същата като свободно договорена на базата на ясно установена стойност на положеният труд и отношения между страните по упълномощителна сделка във връзка с осъществено поцесуално представителство. Още повече, при установената ниска фактическа и правна сложност на делото. Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004 г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004 г. и да приеме, че всеки подход рефериращ към подобен подзаконов нормативен автоматизъм е антиконкурентен и неприложим. Водещото за съда, при тези данни по делото, за да определи възнаграждение от по 2 500 лв. , е стойността на труда на адвоката на база на фактическата и правна сложност на делото.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ , по жалба на „ЕН ПИ СИ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], съд. адр. [населено място], ул. „К. Б. І“ № 96, ет. 1, ап. 3, Решение № Р-309/32-196067/27.06.2025 г. на директора на Агенция "Митници".

ОСЪЖДА Агенция "Митници" да заплати на жалбоподателя „ЕН ПИ СИ ТРЕЙД“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], съд. адр. [населено място], ул. „К. Б. І“ № 96, ет. 1, ап. 3, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 2 550 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

